

Ο Ιησούς ως επαναστάτης

“Η μεγάλη αδυναμία της θεώρησης ότι ο Ιησούς υπήρξε, είναι το γεγονός ότι μπορείς να φτιάξεις γύρω από την ζωή του όσες ιστορίες σου κάνει κέφι και όλες με βάση τα ίδια τα κείμενα της Καινής Διαθήκης, κείμενα που σε βοηθούν να αρνηθείς όσα δεν σου πάνε στην ιστορία που συνθέτεις και να δεχτείς όλα αυτά που την οικοδομούν. Όμως πίσω σου θα αφήσεις την μεγάλη απόδειξη. Ότι η ιστορία αυτή όπως και τα πρόσωπά της είναι όλα δικά σου και δεν έχουν σχέση με τυχόν πραγματικά κι αυτό γιατί αυτά δεν υπήρξαν ποτέ ”

Θωμάς Μάρας, εισαγωγή στο *Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης* σ.29.

(Αυτή είναι η τελευταία ανάρτηση με στοιχεία της σειράς, η ιστορικότητα του Ιησού των Ευαγγελίων και θα ακολουθήσουν μόνο τα συμπεράσματα που θα μπορούσαν να βγουν από αυτόν τον κύκλωμα).

Το σενάριο της δράσης και του κηρύγματος του Ιησού και τι υποτίθεται ότι ήθελε να πει σύμφωνα με την επικρατούσα Εκκλησία, είναι γνωστό σε αυτή τη χώρα πολύ καλά, αφού ο προσηλυτισμός όλων μας ξεκινάει από την μικρή ηλικία και ακόμα και όσοι δεν ήταν καλοί μαθητές ή δεν μεγάλωσαν σε αντίστοιχο περιβάλλον, θυμούνται σίγουρα κάποια κλασικά τσιτάτα όπως περί αγάπης, συγχώρεσης, μη τυπικότητας και ξανά αγάπης. Φυσικά, υπάρχουν μέσα στα Ευαγγέλια, κάποια συγκεκριμένα στοιχεία που υποστηρίζουν αυτή την άποψη. Μόνο που οι τακτικοί αναγνώστες του χώρου αυτού, γνωρίζουν πολύ καλά ότι τα Ευαγγέλια έχουν πάρα πολλές διαφορές, αντιφάσεις τόσο μεταξύ τους όσο και στα ίδια τα κείμενα, που δίνει την δυνατότητα να επιχειρηματολογήσει κάποιος για το οτιδήποτε και το μόνο αντίμετρο από την πλευρά της Εκκλησίας σε αυτό είναι οι συνεχείς ερμηνείες για να ολοκληρωθεί το δικό της πιστικό σενάριο.

Ας δούμε λοιπόν ένα άλλο σενάριο και τα στοιχεία εκείνα, που είναι αρκετά από τα Ευαγγέλια, που δεν συνάδουν με την θεωρία περί αγάπης και αδελφοσύνης,

ελεημοσύνης κ.λπ., αλλά με έναν εξτρεμιστή επαναστάτη μεσσία, σαν του υπόλοιπους δηλαδή, που όπως είδαμε εμφανίστηκαν πολλοί εκείνη την εποχή, που δεν αποκηρύσσει την βία αλλά αντιθέτως, φαίνεται να μιλάει όχι μόνο για βία αλλά και μίσος ή ακόμα και επανάσταση.

Την ευκαιρία και την νομιμοποίηση για να ερευνήσουμε το σενάριο αυτό, μας το δίνει η μελέτη των αντίστοιχων παρεμβολών στα έργα του Ιώσηπου που ήδη είδαμε τόσο στην *Ιουδαϊκή Αρχαιολογία* όσο και στον *Ιουδαϊκό Πόλεμο*, του μόνου συγγραφέα που μας δίνει αρκετές πληροφορίες για την περιοχή και την εποχή, αλλά και την λογοκρισία που έχουν υποστεί οι σχετικές αναφορές του, που μιλάνε ή θυμίζουν τον Ιησού, που εύλογα μας δείχνουν ότι αν στα σημεία αυτά όντως κάτι ανέφερε, τότε θα μιλούσε πάλι για έναν εξτρεμιστή μεσσία και τα δεινά που έφερε η δράση του στην χώρα του και τους οπαδούς του, όπως ακριβώς αναφέρεται σε ένα σωρό άλλους αντίστοιχους χριστούς ή μεσσίες.

Εδάφια για τον εξτρεμιστή Ιησού

Θα πρέπει αρχικά να τονίσουμε ότι στους μαθητές δεν υπήρχε ισότητα, αλλά μια πυραμιδοειδής συγκεντρωτική ιεραρχία, δηλαδή υπήρχαν διακρίσεις. Αρχικά υπήρχαν 70 δευτερεύοντες και αφανείς μαθητές που προπορεύονταν των υπολοίπων για να προετοιμάζουν το έδαφος κατάλληλα όπου και να πήγαιναν. Τώρα το τι μπορεί να σημαίνει αυτή η προετοιμασία και η δημιουργία κλίματος το αφήνω στην κρίση σας. “1 *Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνέδειξεν ὁ Κύριος καὶ ἑτέρους ἑβδομήκοντα, καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς ἀνὰ δύο πρὸ προσώπου αὐτοῦ εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ τόπον οὗ ἤμελλεν αὐτὸς ἔρχεσθαι.*” (Κατὰ Λουκάν 10: 1). Υπήρχαν εκτός από αυτούς οι γνωστοί 12 οι καλοί (άσχετα αν διαφέρουν εν μέρει τα ονόματα τους στα Ευαγγέλια), και από αυτούς τρεις οι καλύτεροι από όλους, (Πέτρος, Ιάκωβος και Ιωάννης) που τον ακολουθούσαν παντού, ακόμα και σε μέρη που δεν άφηνε τους άλλους να εισέλθουν.

Το πρώτο ενδιαφέρον δείγμα μιας όχι πολύ σύννομης δράσης είναι η προσπάθεια **κάποιες ενέργειες, να είναι κρυφές και μακριά από πόλεις.**

“44 *Ὅρα μηδενὶ μηδὲν εἶπης, ἀλλ’ ὕπαγε σεαυτὸν δεῖξον τῷ ἱερεῖ καὶ προσένεγκε περὶ τοῦ καθαρισμοῦ σου ἃ προσέταξε Μωϋσῆς, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.* 45 *ὁ δὲ ἐξελθὼν ἤρξατο κηρύσσειν πολλὰ καὶ διαφημίζειν τὸν λόγον, ὥστε μηκέτι αὐτὸν δύνασθαι φανερῶς εἰς πόλιν εἰσελθεῖν, ἀλλ’ ἔξω ἐν ἐρήμοις τόποις ἦν· καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν πάντοθεν.*” (Κατὰ Μάρκον, 1: 44-5) και “10 *Ὡς δὲ ἀνέβησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, τότε καὶ αὐτὸς ἀνέβη εἰς τὴν ἑορτήν, οὐ φανερῶς, ἀλλ’ ἐν κρυπτῷ.*” (Κατὰ Ιωάννην, 7: 10 και “36 *...Ταῦτα ἐλάλησεν*

Ἰησοῦς, καὶ ἀπελθὼν ἐκρύβη ἀπ' αὐτῶν." (Κατὰ Ἰωάννην, 12: 36).

Με το ξεκίνημα της δράσης του αμέσως **δημιούργησε ἐρίδες και εχθρούς**: "**29 καὶ ἀναστάντες ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω τῆς πόλεως καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἕως ὄφρυος τοῦ ὄρους, ἐφ' οὗ ἡ πόλις αὐτῶν ὠκοδόμητο, εἰς τὸ κατακρημνίσαι αὐτόν**". (Κατὰ Λουκάν, 4: 29) και αυτό κράτησε μέχρι το τέλος: "**2 καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τὸ πῶς ἀνέλωσιν αὐτόν**". (Κατὰ Λουκάν, 22: 2).

Για να πείσει τους πρώτους μαθητές του να τον ακολουθήσουν, **έκανε "σημεῖα και τέρατα"** ή μπορεί κάποιος να πει ταχυδακτυλουργίες: "**4 ὥς δὲ ἐπαύσατο λαλῶν, εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα· Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγραν... 6 καὶ τοῦτο ποιήσαντες συνέκλεισαν πλῆθος ἰχθύων πολὺ· διερρήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν... 8 ἰδὼν δὲ Σίμων Πέτρος προσέπεσε τοῖς γόνασιν Ἰησοῦ λέγων... 9 θάμβος γὰρ περιέσχεν αὐτόν καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἄγρα τῶν ἰχθύων ἧ συνέλαβον, 10 ὁμοίως δὲ καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, υἱοὺς Ζεβεδαίου,**" (Κατὰ Λουκάν, 5: 4) κάτι όμως που αρνήθηκε σε άλλους όπως στους Φαρισαίους όταν του ζήτησαν επίσης "σημεῖα".

Άλλο ένα σχετικό θέμα είναι ότι **απευθυνόταν στους απόκληρους της κοινωνίας, δηλαδή στους κατεξοχήν εύκολα παρασυρόμενους σε κάθε εποχή και κοινωνία για ταραχές και επαναστάσεις**:

"Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ" (Κατὰ Ματθαῖον, 21: 31), "**Τί ὅτι μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίει καὶ πίνει; 17 καὶ ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς λέγει αὐτοῖς· Οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες· οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν**" (Κατὰ Μάρκον, 2: 17). Η ερώτηση ήταν των Γραμματέων και η αιτιολογία είναι αστεία σε σχέση με την συνέχεια, γιατί εδώ είναι σαν να μας λέει ἔμμεσα, ότι οι Φαρισαῖοι και οι Γραμματεῖς δεν ήταν τόσο αμαρτωλοί που να ἔχουν ἀνάγκη μετάνοιας, ὅπως μας λέει αλλοῦ. Φυσικά, είναι προφανές ὅτι τους προτιμοῦσε γιατί ἐκεῖ θα γινόταν ἀκριτα πιστευτός, σε ἀντίθεση με τους μορφωμένους Εβραίους. Επίσης, προσθετικά σε αὐτό, φαίνεται να ἠθέλε οἱ οπαδοί του να μην ἔχουν οικονομική δυνατότητα και να εἶναι οικονομικά ἐξαθλιωμένοι ἀρα και πλήρως ἐξαρτώμενοι ἀπὸ το κίνημα: "**Ὑπάγε, ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι, ἄρας τὸν σταυρόν σου... Τέκνα, πῶς δύσκολόν ἐστὶ τοὺς πεποιθότας ἐπὶ χρήμασιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν· 25 εὐκοπώτερόν ἐστὶ κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ῥαφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν**" (Κατὰ Μάρκον, 10: 21-25).

Μάλιστα, **εκθειάζει τους αγράμματους σε βάρος των σοφών** “**21...** Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις· ναί, ὁ πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἔμπροσθέν σου” (Κατά Λουκάν, 10: 21) και φυσικά το “**μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι**”.

Τους υποσχέθηκε θαύματα και ελευθερία: “**18** Πνεῦμα Κυρίου ἐπ’ ἐμέ, οὗ εἵνεκεν ἔχρισέ με εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, **19** κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἄφεςιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν” (Κατά Λουκάν, 4: 18-19) και επιπλέον τους υποσχέθηκε, τουλάχιστον στους 12 κοντινούς του, ὅτι απέκτησαν αυτοί, απόλυτες δυνάμεις για να κατατροπώσουν τον εχθρό “**19** ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσῃ” (Κατά Λουκάν, 10: 19).

Η εξτρεμιστική αυτή θεώρηση εντείνεται περαιτέρω με την **κακή ή έστω αδιάφορη οικογενειακή σχέση** που θέλει να δείξει τόσο με την μητέρα του και τους αδελφούς του, ειδικά σε σχέση με του οπαδούς του: (Κατά Μάρκον, 3: 31), ὅσο και την ξεκάθαρη προτίμηση στην αγαμία που έδειξε “**καὶ εἰσὶν εὐνοῦχοι οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν**” (Κατά Ματθαῖον, 19: 12), αλλά και την προτροπή που θα δούμε στους μαθητές του να αφήσουν την οικογένειά τους για την επανάσταση πάρα κάτω.

Η διδασκαλία του δεν ήταν ποτέ ξεκάθαρη, στα Ευαγγέλια αναφέρεται ὅτι δίδασκε με παραβολές, δηλαδή με εύπεπτα παραμυθάκια που φυσικά μπορεί κανείς να τα ερμηνεύσει κατά βούληση, παρ’ ὅλα αυτά συχνά ἐκκλίνει το παραβολικό μη ξεκάθαρο μήνυμά του με την αποστροφή: “**Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω**” που εντείνει την μυστικότητα και την κρυφή υπόγεια νοσηματοδότηση, με την οποία μια σπείρα ή κρυφή οργάνωση, μπορεί να ανταλλάσει μηνύματα ανάλογα με την προκαθορισμένη ερμηνεία. Ο ίδιος ήταν ξεκάθαρος στο γιατί το έκανε: “**11** καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται, **12** ἵνα βλέποντες βλέπωσι καὶ μὴ ἴδωσι, καὶ ἀκούοντες ἀκούωσι καὶ μὴ συνιῶσι, μήποτε ἐπιστρέψωσι καὶ ἀφεθῇ αὐτοῖς τὰ ἁμαρτήματα” (Κατά Μάρκον, 4: 11-12) και “**34** χωρὶς δὲ παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον· κατ’ ἰδίαν δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐπέλυε πάντα.” (Κατά Μάρκον, 4: 34). Να σημειωθεί ὅτι το “ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω” αναφέρεται στο “**1** Καὶ πάλιν ἤρξατο διδάσκειν παρὰ τὴν θάλασσαν· καὶ συνήχθη πρὸς αὐτὸν ὄχλος πολὺς” λίγο πάρα πάνω, δηλαδή για ὅλον τον κόσμο που παρακολουθούσε το

κήρυγμά του. Κάτι που δείχνει ότι δεν ήθελε να σώσει όλους τους ανθρώπους και έρχεται σε αντίθεση με την καθιερωμένη άποψη περί αγάπης και συγχώρεσης, ή ότι απευθύνεται σε όλους, αφού εδώ την αρνείται ξεκάθαρα σε όσους δεν είχαν την ικανότητα ή την πληροφόρηση, για να καταλαβαίνουν την κρυφή νοηματοδότησή του, που δείχνει στους εκλεκτούς του. Από την άλλη αλλού, μακάριζε τους “φτωχούς τω πνεύματι” αντιφάσκοντας στην ίδια του την πράξη ή δείχνοντας ένα είδος ειρωνείας.

Χαρακτηριστικό στην διδασκαλία ήταν **η διάσταση λόγων και έργων** ενώ υποτίθεται δίδασκε εξαιρετικά προβοκατόρικες και ανατρεπτικές ιδέες όπως : “**27 ...ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς...29 τῷ τύποντί σε ἐπὶ τὴν σιαγὸνα πάρεχε καὶ τὴν ἄλλην, καὶ ἀπὸ τοῦ αἵροντός σου τὸ ἱμάτιον καὶ τὸν χιτῶνα μὴ κωλύσης**” (Κατά Λουκάν, 6: 27-29). Αλλά όπως θα δούμε παρακάτω καταριόταν συχνά και απειλούσε όποιον δεν δεχόταν την δράση και τον λόγο του, και ζήτησε τον λόγο όταν κάποιος τον κτύπησε (Κατά Ιωάννην, 18: 22) ή εξαφανίστηκε δύο φορές, την πρώτη φορά όταν τον κυνηγούσαν (Κατά Λουκάν, 4: 29-30) και την δεύτερη όταν του πετούσαν πέτρες (Κατά Ιωάννην, 8: 59).

Άλλη μια ενδιαφέρουσα δράση είναι η “επιδρομή” στην χώρα των Γεργεσηνών με ένα υποτίθεται θαύμα που έχω ασχοληθεί ήδη στα θαύματα της Καινής Διαθήκης. Αν εξαιρέσουμε την χαλαρή κουβεντούλα με τα δαιμόνια και έναν αλυσσοδεμένο ημιπαράφρονα άνδρα που υποτίθεται σώθηκε, στην ουσία πήγαν εκεί κατέστρεψαν ένα μεγάλο κοπάδι με δύο χιλιάδες χοίρους (ως γνωστόν μολυσμένα ζώα για τους Εβραίους, όχι όμως για τους Γεργεσηνούς) που πνίγηκε (Κατά Μάρκον, 5: 1-20) Ενώ σύμφωνα με τον Λουκά αμέσως “**υπέστρεψαν**”, όταν οι Γαδαρηνοί εμφανίστηκαν απειλητικοί: “**37 καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ’ αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο· αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν.**” (Κατά Λουκάν, 8: 37).

Πάρα κάτω, έχουμε τις συμβουλές για την αποστολή δύο δύο των μαθητών του για την διάδοση του μηνύματος, όποιο και αν τελικά ήταν αυτό, σε διάφορες πόλεις. Έχει ενδιαφέρον για τον υποτιθέμενο θεό της αγάπης **οι κατάρες που στέλνει στους αντίπαλους**, δηλαδή σε όσους δεν ακούσουν το μήνυμα αυτό, στο τι θα πάθουν αυτοί και οι πόλεις τους: “**11 καὶ ὅσοι ἐὰν μὴ δέξωνται ὑμᾶς μηδὲ ἀκούσωσιν ὑμῶν, ἐκπορευόμενοι ἐκεῖθεν ἐκτινάξατε τὸν χοῦν τὸν ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὑμῶν εἰς μαρτύριον αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔσται Σοδόμοις ἢ Γομόρροις ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.**” (Κατά Μάρκον, 6: 11), (Κατά Λουκάν. 9: 1-6) ή οι απειλές: “**23 ὁ μὴ ὦν μετ’ ἐμοῦ κατ’ ἐμοῦ ἔστι,**

καὶ ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ σκορπίζει” (Κατά Λουκάν, 11: 23). Κατάρες απέπεμπε και σε δένδρα που αν και εκτός εποχής δεν είχαν καρπούς επειδή...πείναγε: “**13** καὶ ἰδὼν συκὴν ἀπὸ μακρόθεν...καὶ ἔλθων ἐπ’ αὐτὴν οὐδὲν εὔρεν εἰ μὴ φύλλα· οὐ γὰρ ἦν καιρὸς σύκων. **14** καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῇ· Μηκέτι ἐκ σοῦ εἰς τὸν αἰῶνα μηδεὶς καρπὸν φάγοι” (Κατά Μάρκον, 11: 13-14) θα ξαναμιλήσουμε στο τέλος για αυτό.

Άλλο ένα “ειρηνικό” μήνυμα από τον θεό της αγάπης: “**27** πλὴν τοὺς ἐχθροὺς μου ἐκείνους, τοὺς μὴ θελήσαντάς με βασιλεῦσαι ἐπ’ αὐτοὺς, **ἀγάγετε ὧδε καὶ κατασφάξατε αὐτοὺς ἔμπροσθέν μου**” (Κατά Λουκάν, 19: 27) εἶναι σε παραβολή μεν, ἀλλά δεν παύει να ἔχει την σημασία του για την οποία ο Χρυσόστομος (Λόγος κατὰ Ἰουδαίων, 1: β) λέει ευθαρσῶς ὅτι αναφέρεται στους Εβραίους. Ο καθεὶς βέβαια μπορεί να καταλάβει ὅτι το τι σημαίνει εχθρός σε τέτοιες περιπτώσεις εἶναι ἀπροσδιόριστο, το τι του επιφυλάσσει ὁμως εἶναι το σημαντικό στην περίπτωση μας.

Οι μαθητές του τον προκαλοῦν να καταστρέψουν αὐτοὺς που δεν τους δέχονται με ολοκληρωτική καταστροφή: “**καὶ πορευθέντες εἰσῆλθον εἰς κώμην Σαμαρειτῶν, ὥστε ἐτοιμάσαι αὐτῷ· 53 καὶ οὐκ ἐδέξαντο αὐτόν, ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦν πορευόμενον εἰς Ἱερουσαλήμ. 54 ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης εἶπον· Κύριε, θέλεις εἰπῶμεν πῦρ καταβῆναι ἀπὸ οὐρανοῦ καὶ ἀναλῶσαι αὐτούς, ὡς καὶ Ἡλίας ἐποίησε;**” (Κατά Λουκάν, 9: 52).

Το ὅτι **ἤθελε να γίνεῖ βασιλιάς του Ἰσραὴλ** εἶναι γραμμένο σε αρκετά σημεία. “ἰδοὺ μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα **2** λέγοντες, **Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων**” (Κατά Ματθαῖον, 2: 1).

“**23** Καὶ περιῆγεν ἐν ὅλῃ τῇ Γαλιλαίᾳ, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων **τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας** καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.” (Κατά Ματθαῖον, 4: 23).

“**49** ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· Ραββί, **σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. 50** ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὅτι εἶπόν σοι, εἰδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; μεῖζω τούτων ὄψη.” (Κατά Ἰωάννην, 1: 49).

Μερικές φορές φαίνεται να ἔκανε τον δύσκολο, ἴσως γιατί το κίνημα δεν εἶχε ἀκόμα εδραιωθεῖ: “**15** Ἰησοῦς οὖν γνοὺς ὅτι μέλλουσιν ἔρχεσθαι καὶ ἀρπάζειν αὐτόν **ἵνα ποιήσωσιν αὐτὸν βασιλέα**, ἀνεχώρησε πάλιν εἰς τὸ ὄρος αὐτὸς μόνος” (Κατά Ἰωάννην, 6: 15).

“**13** ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ

ἐκραύγαζον· Ὡσαννά· **εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.**” (Κατά Ἰωάννην, 12: 13).

Ἡ προσευχή που προτείνει νὰ του ἀπευθύνουν εἶναι “**10 ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου**” (Κατά Ματθαῖον, 6: 10).

“**Ἦγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν**” (Κατά Ματθαῖον, 10: 7). Δεν ὑπάρχει ἀκόμα δηλαδή θὰ ἐρθεῖ με τὶς προσευχές, τὶς εὐχές καὶ τὴν δράση τῆς ἐπανάστασης.

“**12 ἀπὸ δὲ τῶν ἡμερῶν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ ἕως ἄρτι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται, καὶ βιασται ἀρπάζουσιν αὐτήν**” (Κατά Ματθαῖον, 11: 12).

“οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσιν **τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ**” (Κατά Ματθαῖον, 16: 28).

Το παρακάτω εἶναι ἐπιβεβαίωση προφητείας: “**5 Εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών, Ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι, πραῖς καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον**” που ἀναφέρει ὁ Ματθαῖος (Κατά Ματθαῖον, 21: 5).

“**11 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ ἡγεμὼν λέγων, Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;** ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη, Σὺ λέγεις.” (Κατά Ματθαῖον, 27: 11).

“**29 καὶ πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐπέθηκαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ κάλαμον ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, καὶ γονυπετήσαντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐνέπαιξαν αὐτῷ λέγοντες, Χαῖρε, βασιλεῦ τῶν Ἰουδαίων**” (Κατά Ματθαῖον, 27: 29).

“**37 καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ γεγραμμένην· Οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων**” (Κατά Ματθαῖον, 27: 37).

Στον Ἰωάννη το συμβάν αὐτό εἶναι ποιο διαφωτιστικό: “**19 ἔγραψε δὲ καὶ τίτλον ὁ Πιᾶτος καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ· ἦν δὲ γεγραμμένον· Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. 20 τοῦτον οὖν τὸν τίτλον πολλοὶ ἀνέγνωσαν τῶν Ἰουδαίων... 21 ἔλεγον οὖν τῷ Πιλάτῳ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων· Μὴ γράφῃ, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, ἀλλ’ ὅτι ἐκεῖνος εἶπε, βασιλεὺς εἰμι τῶν Ἰουδαίων**” (Κατά Ἰωάννην, 19: 19).

Παρά το ὑποτίθεται εἰρηνικό καὶ πανανθρώπινο τοῦ μήνυμα καὶ το ὑποτίθεται εἰρωνικό σχόλιο στον σταυρό ἀπὸ τοὺς σταυρωτές του, ὅπως θέλουν νὰ δείξουν ὑποτίθεται τὰ Εὐαγγέλια, οἱ μαθητές ἀκόμα καὶ στο τέλος, λίγο πρὶν τὴν καλούμενη “Ἀνάληψη” συνεχίζουν καὶ ρωτοῦν γιὰ το **πότε θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴ βασιλεία τοῦ Ἰσραήλ**, δηλαδή το μόνιμο αἶτημα τῶν Ζηλωτῶν τῆς ἐποχῆς καὶ αὐτός τοὺς ἀπαντᾷ ἐμμεσα “στο ἀγνώστο μέλλον”: “**6 οἱ μὲν οὖν συνελθόντες**

ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραήλ; (Πράξεις, 1: 6).

Εἶχε συχνά καινοφανείς ιδέες σε αντίθεση με την κοινωνική πρακτική της πατρίδας του που ήταν ιδιαίτερα παραδοσιακή, όπως:

Δεν νήστευαν οι μαθητές του όπως υποτίθεται θα έπρεπε...

“Διατί οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου καὶ οἱ τῶν Φαρισαίων νηστεύουσιν, οἱ δὲ σοὶ μαθηταὶ οὐ νηστεύουσιν;” (Κατὰ Μάρκον, 2: 18).

Φυσικά, δεν πρέπει να ξεχνάμε το θέμα της τυπικότητας του Σαββάτου για το οποίο αναφέρονται πάρα πολλά χωρία και την πεισματική αντίδραση στην πατροπαράδοτη τήρησή του, κάνοντας συνέχεια “θαύματα” κυρίως τα Σάββατα για να ιντριγκάρει τους Φαρισαίους και τους προύχοντες των Εβραίων.

Ἐβριζε και καταριόταν τους τυπικούς της πίστης τους Φαρισαίους και τους Νομικούς: *“39 εἶπε δὲ ὁ Κύριος πρὸς αὐτόν· Νῦν ὑμεῖς οἱ Φαρισαῖοι τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πίνακος καθαρίζετε, τὸ δὲ ἔσωθεν ὑμῶν γέμει ἀρπαγῆς καὶ πονηρίας. 40 ἄφρονες! ...42 ἀλλ’ οὐαὶ ὑμῖν τοῖς Φαρισαίοις...46 ὁ δὲ εἶπε· Καὶ ὑμῖν τοῖς νομικοῖς οὐαί...”* (Κατὰ Λουκάν, 11: 39-52), αλλά συχνά έτρωγε και έπινε και τα έλεγαν συχνά μαζί *“1 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς οἶκόν τινος τῶν ἀρχόντων τῶν Φαρισαίων σαββάτῳ φαγεῖν ἄρτον, καὶ αὐτοὶ ἦσαν παρατηρούμενοι αὐτόν”* (Κατὰ Λουκάν, 14: 1). Ταυτόχρονα **τον προειδοποιούσαν για κινδύνους** *“31 Ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ προσῆλθόν τινες Φαρισαῖοι λέγοντες αὐτῷ· Ἐξέλθε καὶ πορεύου ἐντεῦθεν, ὅτι Ἡρώδης θέλει σε ἀποκτεῖναι.”* (Κατὰ Λουκάν, 13: 31).

Ἦταν κατά κάθε μέριμνα και προκοπής *“22 Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητάς αὐτοῦ· Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε”* (Κατὰ Λουκάν, 12: 22), ακόμα και υγιεινής. Δεν έπλενε και αυτός και οι μαθητές του τα χέρια τους πριν φάνε όπως ήταν η παράδοση και είναι και το υγιεινό: *“Διατί οὐ περιπατοῦσιν οἱ μαθηταὶ σου κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, ἀλλ’ ἀνίπτοις χερσὶν ἐσθίουσι τὸν ἄρτον;”* (Κατὰ Μάρκον, 7: 5).

Υποτίθεται ότι ένας θεός δεν κάνει διακρίσεις, αλλά η απάντηση στην Συροφοινίκισσα που την εξομοιώνει ταξικά ή φυλετικά με τα σκυλιά: *“οὐ γάρ ἐστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ τοῖς κυναρίοις βαλεῖν.”* (Κατὰ Μάρκον, 7: 27) μάλλον αυτό δείχνει.

Πίστευε και κήρυττε στους μαθητές του ότι ήταν ο Χριστός δηλαδή ο αναμενόμενος μεσσίας. Να ξεκαθαρίσουμε ότι μέχρι και τον τρίτο Ιουδαϊκό

Πόλεμο 132-135 κ.ε., ο αναμενόμενος μεσσίας ή χριστός, για όλους τους Εβραίους θα ήταν βασιλιάς που θα τους ελευθέρωνε από τους Ρωμαίους. Ζητούσε λοιπόν από τους οπαδούς του να μην το αναφέρουν σε κανέναν για προφανείς λόγους. Φυσικά όπως ξέρουμε πλέον, υπήρχαν ήδη πάρα πολλοί που ισχυριζόντουσαν οι ίδιοι ή άλλοι για αυτούς, ότι ήταν ο αναμενόμενος μεσσίας. Επίσης σε πολλά “θαύματα” έλεγε στους “θεραπευόμενους” να μην πουν τίποτα σε κανένα. Η πρακτική, στην αρχή να μην γίνεται γνωστό τίποτα προς τα έξω, ενώ ταυτόχρονα μάζευε πλήθη γύρω του, δηλαδή πολλούς οπαδούς, ακριβώς για τον λόγο που προσπαθούσε να κρύψει, δείχνει μια υπολογισμένη μεθόδευση για κάποια τελική ξαφνική δράση: *“Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι; 28 οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν· Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν, καὶ ἄλλοι Ἡλίαν, ἄλλοι δὲ ἓνα τῶν προφητῶν. 29 καὶ αὐτὸς λέγει αὐτούς· Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος λέγει αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ Χριστός. 30 καὶ ἐπετίμησεν αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ λέγωσι περὶ αὐτοῦ.”* (Κατὰ Μάρκον, 8: 27-30). Η αναζήτηση πληροφοριών από τους μαθητές του (και μάλιστα από κάποιον υποτιθέμενο θεό), για το τι λέει ο κόσμος για αυτόν, έχει επίσης ενδιαφέρον.

Φυσικά όπως ο κάθε σωστός “μεσσίας”, έλεγε ότι μόνο αυτός είναι ο αληθινός μεσσίας και όλοι οι άλλοι ψεύτικοι, που θα έρθουν με το ίδιο όνομα ή μάλλον προσδιορισμό, δηλαδή χριστός : *“8 ὁ δὲ εἶπε· Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες ὅτι ἐγώ εἰμι καὶ ὁ καιρὸς ἤγγικε. μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν”* (Κατὰ Λουκάν, 21: 8).

Πιστεύετε ότι όλες του οι διδαχές ήταν προς το καλό; Διαβάστε την διφορούμενη **προτροπή προς την αδικία** στους μαθητές του, αμέσως μετά μετά από μία θολή παραβολή *“ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου φρονιμώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτὸς εἰς τὴν γενεὰν τὴν ἑαυτῶν εἰσι. 9 καὶ γὰρ ὑμῖν λέγω· ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας,* ἵνα, ὅταν ἐκλίπητε, δέξωνται ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς...*11 εἰ οὖν ἐν τῷ ἀδίκῳ μαμωνᾷ πιστοὶ οὐκ ἐγένεσθε, τὸ ἀληθινὸν τίς ὑμῖν πιστεύσει; 12 καὶ εἰ ἐν τῷ ἄλλοτρίῳ πιστοὶ οὐκ ἐγένεσθε, τὸ ὑμέτερον τίς ὑμῖν δώσει”* (Κατὰ Λουκάν, 16: 1-12).

Ζητούσε πλήρη υποταγή από τους οπαδούς του: *“34 Καὶ προσκαλεσάμενος τὸν ὄχλον σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ εἶπεν αὐτοῖς· Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι.”* (Κατὰ Μάρκον, 8: 34). Επίσης ζητούσε **πλήρη και άσκεπτη πίστη** παρόμοια με των παιδιών, χωρίς νοητική σκέψη: *“37 Ὃς ἐὰν ἐν τῶν τοιούτων παιδίων δέξηται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὃς ἐὰν ἐμὲ δέξηται, οὐκ ἐμὲ δέχεται, ἀλλὰ*

τὸν ἀποστείλαντά με” (Κατά Μάρκον, 9: 37) και “**15** ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν” (Κατά Μάρκον, 10: 15). Μάλιστα, ἡ υποταγή αὐτὴ σήμαινε γιὰ τοὺς οπαδοὺς τοῦ και **την υποχρέωσή τους να αφήσουν τις οικογένειές τους και τα υπάρχοντά τους**, με τὴν υπόσχεση ὅτι ἐστὶ θα λάβουν τὸ ἀπόλυτο ἐπάθλο: “**οὐδεὶς ἐστὶν ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ ἕνεκεν τοῦ εὐαγγελίου**, **30** ἐὰν μὴ λάβῃ ἑκατονταπλασίονα νῦν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ οἰκίας καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς καὶ πατέρα καὶ μητέρα καὶ τέκνα καὶ ἀγροὺς μετὰ διωγμῶν, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ ζωὴν αἰώνιον.” (Κατά Μάρκον, 10: 29-30). Στον Λουκά τὸ χωρίο εἶναι πιο ξεκάθαρο και **μιλάει κυριολεκτικὰ γιὰ μίσος πρὸς τὴν οἰκογένεια** και ὀχι μόνον: “**26** Εἴ τις ἔρχεται πρὸς με καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα ἑαυτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὰς ἀδελφάς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, οὐ δύναταί μου μαθητὴς εἶναι.” (Κατά Λουκάν, 14: 26) σχετικὸ εἶναι και τὸ ἡ “Ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς” (Κατά Λουκάν, 9: 60).

Κάποιες φορές **εκινεῖτο ἀπὸ πόλῃ σε πόλῃ κρυφά**, χωρὶς να γίνεται ἀντιληπτὸς μαζί με τοὺς μαθητὲς τοῦ: “**30** Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γινῶ·” (Κατά Μάρκον, 9: 34).

Συχνά, **έλεγε ἀπειλές γιὰ αὐτοὺς που δεν θα τον δεχθοῦν** και θα “σκανδαλισθοῦν” ἢ θα “σκανδαλίσουν”: “**42** καὶ ὃς ἂν σκανδαλίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, καλὸν ἐστὶν αὐτῷ μᾶλλον εἰ περὶκεῖται λίθος μυλικὸς περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ βέβληται εἰς τὴν θάλασσαν. **43** καὶ ἐὰν σκανδαλίζῃ σε ἡ χεὶρ σου, ἀπόκοψον αὐτήν· καλὸν σοί ἐστὶ κυλλὸν εἰς τὴν ζωὴν εἰσελθεῖν, ἢ τὰς δύο χεῖρας ἔχοντα ἀπελθεῖν εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, **44** ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται. **45** καὶ ἐὰν ὁ πούς σου σκανδαλίζῃ σε, ἀπόκοψον αὐτόν· καλὸν σοί ἐστὶν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χωλὸν, ἢ τοὺς δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, **46** ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται. **47** καὶ ἐὰν ὁ ὀφθαλμός σου σκανδαλίζῃ σε, ἔκβαλε αὐτόν· καλὸν σοί ἐστὶ μονόφθαλμον εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἢ τοὺς δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός, **48** ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται. **49** πᾶς γὰρ πυρὶ ἀλισθήσεται, καὶ πᾶσα θυσία ἀλλὶ ἀλισθήσεται” (Κατά Μάρκον, 9: 42-49).

Μερικά ἀκόμα **εξτρεμιστικὰ τσιτάτα** ἀπὸ τὸν υποτιθέμενο θεὸ τῆς ἀγάπης που

πριν λίγο έλεγε “μακάριοι οι ειρηνοποιοί” τώρα λέγει: “**49 Πῦρ ἤλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ τί θέλω εἰ ἤδη ἀνήφθῃ!** **50** βάπτισμα δὲ ἔχω βαπτισθῆναι, καὶ πῶς συνέχομαι ἕως οὗ τελεσθῇ! **51** δοκεῖτε ὅτι εἰρήνην παρεγενόμην δοῦναι ἐν τῇ γῇ; οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ’ ἡ διαμερισμόν. **52** ἔσονται γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν πέντε ἐν οἴκῳ ἐνὶ διαμεμερισμένοι, τρεῖς ἐπὶ δυσὶ καὶ δύο ἐπὶ τρισί· **53** διαμερισθῇσονται πατὴρ ἐπὶ υἱῷ καὶ υἱὸς ἐπὶ πατρί, μήτηρ ἐπὶ θυγατρὶ καὶ θυγάτηρ ἐπὶ μητρὶ, πενθερὰ ἐπὶ τὴν νύμφην αὐτῆς καὶ νύμφη ἐπὶ τὴν πενθεράν αὐτῆς.” (Κατὰ Λουκάν, 12: 49). Μάλιστα, κανείς μπορεί εύκολα να αναρωτηθεῖ· τί εἶναι το βάπτισμα που δεν έκανε ακόμα, σε αἷμα και σε ποιῶν το αἷμα;

Ας δούμε τώρα και το εδάφιο πάνω στο οποίο **στηρίχτηκε Θεολογικά η Ιερά Εξέταση**: “**6** ἐὰν μή τις μένη ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα καὶ ἐξηράνθη, καὶ συνάγουσιν αὐτὰ καὶ εἰς τὸ πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται.” (Κατὰ Ιωάννην, 15: 6). Η προτροπή εἶναι ξεκάθαρη. **Ὅποιος δεν εἶναι μαζί του πρέπει να τον μαζέψουν και να τον κάψουν ὅπως καίνε τα κομμένα κλήματα.**

Εδώ, αναφέρει ότι **θα στείλει τις “κρυφές ουράνιες δυνάμεις” που έχει για να κάψουν με φρικτό τρόπο τους εχθρούς του**: “**41** ἀποστελεῖ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ συλλέξουσιν ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ πάντα τὰ σκάνδαλα καὶ τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνομίαν, **42** καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.” (Κατὰ Ματθαῖον, 13: 41).

Γνώριζε ότι η δράση του ήταν ή έστω **θα εθεωρείτο αντικοινωνική** και θα τον κυνηγούσαν: “**33** ὅτι ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι” (Κατὰ Μάρκον, 10: 33).

“**17** καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου” (Κατὰ Λουκάν, 21: 17).

Οργάνωσε μια θεαματική είσοδο στα Ιεροσόλυμα με τις επευφημίες των οπαδῶν του “**13** ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων...καὶ ἐκραύγαζον· Ὡσαννά...ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ” (Κατὰ Ιωάννην, 12: 13) και **επετέθη στους εμπόρους** που βρισκόντουσαν σε αὐτόν αὐτόν: “**15** Καὶ ἔρχονται πάλιν εἰς Ἱεροσόλυμα· καὶ εἰσελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν ἤρξατο ἐκβάλλειν τοὺς πωλοῦντας καὶ τοὺς ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν καὶ τὰς καθέδρας τῶν πωλούντων τὰς περιστερὰς κατέστρεψε, **16** καὶ οὐκ ἤφιεν ἵνα τις διενέγκῃ σκεῦος διὰ τοῦ ἱεροῦ,” (Κατὰ Μάρκον, 11: 15-16). Εἶναι προφανές ότι με το μαστίγιο που αναφέρει ο Ιωάννης στο αντίστοιχο εδάφιο (2: 15) (και μάλιστα στην

αρχή της δράσης του Ιησού, ενώ οι συνοπτικοί στο τέλος), δεν μπορείς να διώξεις κανέναν, μόνο με όπλα ή με την συνδρομή πολλών απειλητικών συντρόφων έτοιμων να δείρουν.

Είχε σαν ορμητήριο στο Όρος των Ελαιών, όπως κάθε επαναστάτης που σέβεται την επανάστασή του: *“19 Καὶ ὅτε ὁπὲ ἐγένετο, ἐξεπορεύοντο ἔξω τῆς πόλεως...27 Καὶ ἔρχονται πάλιν εἰς Ἱεροσόλυμα”* (Κατά Μάρκον, 11: 19&27)
“26 Καὶ ὑμνήσαντες ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν.” (Κατά Μάρκον, 14: 26).
“37... τὰς δὲ νύκτας ἐξερχόμενος ἠυλίζετο εἰς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον ἐλαιῶν” (Κατά Λουκάν, 21: 37).

Ταυτόχρονα φαίνεται να υπήρχε μυστική επικοινωνία με ανθρώπους φίλα προσκείμενους της δράσης του, στα Ιεροσόλυμα και μυστικά σημάδια προσυνεννόησης: *“Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἀπαντήσῃ ὑμῖν ἄνθρωπος κεράμιον ὕδατος βαστάζων· ἀκολουθήσατε αὐτῷ, 14 καὶ ὅπου ἂν εἰσέλθῃ, εἵπατε τῷ οἰκοδεσπότῃ ὅτι ὁ διδάσκαλος λέγει· ποῦ ἐστὶ τὸ κατάλυμά μου ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω; 15 καὶ αὐτὸς ὑμῖν δείξει ἀνώγειον μέγα ἐστρωμένον ἑτοιμον· καὶ ἐκεῖ ἐτοιμάσατε ἡμῖν”* (Κατά Μάρκον, 14: 13-15).

Απαντούσε στους Γραμματεῖς, δηλαδή τους πνευματικούς ταγούς του λαού, με γλωσσοπαίγνια αόριστα και ποτέ ξεκάθαρα, κάτι ύποπτο για θεωρούμενο θεό : *“29 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Ἐπερωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ ἓνα λόγον, καὶ ἀποκρίθητέ μοι, καὶ ἔρῳ ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ...καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς λέγει αὐτοῖς· Οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ”* (Κατά Μάρκον, 11: 29-33), ή *“61 ὁ δὲ ἐσιώπα καὶ οὐδὲν ἀπεκρίνατο.”* (Κατά Μάρκον, 14: 61), ή ακόμα και στον Ρωμαῖο υπεύθυνο: *“ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ· Σὺ λέγεις. 3 καὶ κατηγοροῦν αὐτοῦ οἱ ἀρχιερεῖς πολλά, αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο”* (Κατά Μάρκον, 15: 2-3). Για να καταλάβετε το ύποπτο του θέματος, θυμηθεῖτε την διεξοδική και ξεκάθαρη απολογία του Σωκράτη στην δίκη του για ὅσα τον κατηγορούσαν.

Δίνει προφητείες για καταστροφές που θα ἔρθουν, προετοιμάζοντας τους μαθητές του και τους οπαδούς να αισθάνονται ὅτι δεν υπάρχει ἄλλη εναλλακτική, δηλαδή τελικά για την τελική μάχη. Ὅλο το κεφ. 13 του Κατά Μάρκον μπορεί να θεωρηθεῖ μια τέτοια προετοιμασία.

Αν και ἔχει ἤδη πει αρκετές φορές ὅτι θα συλληφθεῖ και θα θανατωθεῖ αφού ἔτσι εἶναι γραμμένο και εἶναι ἑτοιμος για αὐτό, ταυτόχρονα **λέει ὅτι υπάρχει**

προδότης της προσπάθειά τους για τον οποίο αποπέμπει κατάρες αν και αυτό είναι ήδη “γραμμένο” όπως το ξανατονίζει: “**21** ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει **καθὼς γέγραπται** περὶ αὐτοῦ· οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι’ οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται· **καλὸν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος**” (Κατά Μάρκον 14: 21).

Ο προδότης του κινήματος απευθύνεται σε Γραμματεῖς και **Στρατηγούς** “**3** Εἰσῆλθε δὲ ὁ σατανᾶς εἰς Ἰούδαν τὸν ἐπικαλούμενον Ἰσκαριώτην, ὄντα ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δώδεκα, **4** καὶ ἀπελθὼν συνελάλησε τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι καὶ στρατηγοῖς τὸ πῶς αὐτόν παραδῶ αὐτοῖς” (Κατά Λουκάν, 22: 3-4). Βέβαια το τι ακριβῶς πρόδωσε ο Ιούδας είναι ένα θέμα, αφού και ἤξεραν που θα τον βρουν, ἄλλωστε δεν εμφανίστηκε στην δίκη ως μάρτυρας, ἀλλὰ δεν εἶναι του παρόντος.

Δίνει επιπλέον οδηγίες για την δράση: “**27** καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ὅτι Πάντες σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ· ὅτι γέγραπται, πατάξω τὸν ποιμένα καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα·” (Κατά Μάρκον, 14: 27) και μάλιστα σε αυτήν **χρειάζονται και ὅπλα**: “**36** εἶπεν οὖν αὐτοῖς· Ἀλλὰ νῦν ὁ ἔχων βαλάντιον ἀράτῳ, ὁμοίως καὶ πήραν, καὶ ὁ μὴ ἔχων πωλήσει τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ **καὶ ἀγοράσει μάχαιραν**. **37** λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι ἔτι τοῦτο τὸ γεγραμμένον δεῖ τελεσθῆναι ἐν ἐμοί, τὸ καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη· καὶ γὰρ τὰ περὶ ἐμοῦ τέλος ἔχει. **38** οἱ δὲ εἶπον· **Κύριε, ἰδοὺ μάχαιραι ὧδε δύο**. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἰκανόν ἐστι.” (Κατά Λουκάν, 22: 36-38).

Το ὅτι **ἐγίνε τελικὴ μάχη** το δείχνει ἡ μεγάλη δύναμη που βγήκε να τον συλλάβει: “**43** Καὶ εὐθέως, ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, παραγίνεται Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, εἷς τῶν δώδεκα, καὶ μετ’ αὐτοῦ ὄχλος πολὺς μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων, ἀπεσταλμένοι παρὰ τῶν ἀρχιερέων καὶ γραμματέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων.” (Κατά Μάρκον, 14: 43). Οι αντίπαλοι για να τον συλλάβουν ἦταν τόσοι πολλοί, που οι οπαδοί του διεσπάρησαν και εξαφανίστηκαν εκτός ἀπὸ μια περίεργη ημίγυμνη φιγούρα (Κατά Μάρκον, 14: 50-1), αφού πρῶτα ὁμως: “**49** ἰδόντες δὲ οἱ περὶ αὐτὸν τὸ ἐσόμενον εἶπον αὐτῷ· **Κύριε, εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ;** **50** καὶ ἐπάταξεν εἷς τις ἐξ αὐτῶν τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως καὶ ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ οὖς τὸ δεξιόν” (Κατά Λουκάν, 22: 49-50). Μπορούμε άνετα να θεωρήσουμε ὅτι ἐγίνε κανονικὴ μάχη ἀλλὰ αὐτὴ υποβιβάστηκε σε ἓνα κομμένο αὐτί και ἄλλο ἓνα θαύμα.

Αφού **δικάστηκε ἀπὸ ὅλες τις αρχές**, καταδικάστηκε σε σταυρικὸ θάνατο μαζί με ἄλλους δύο ληστές **και τὴν ἐπιγραφή ο “βασιλεὺς των Ἰουδαίων”** που μας δείχνει ὄντος μια επαναστατικὴ δράση, γιατί οι Ρωμαῖοι σταύρωναν μόνο

κακούργους και επαναστάτες : “26 καὶ ἦν ἡ ἐπιγραφὴ τῆς αἰτίας αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένη· Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων 27 Καὶ σὺν αὐτῷ σταυροῦσι δύο ληστές, ἓνα ἐκ δεξιῶν καὶ ἓνα ἐξ εὐωνύμων αὐτοῦ” (Κατὰ Μάρκον, 15: 27).

Θα δούμε τώρα αναλυτικότερα μια λεπτομέρεια στον Λουκά με μεγάλο ενδιαφέρον. **Σχολιάζε θετικά τις άλλες εξτρεμιστικές κινήσεις και προσπάθειες:**

“1 Παρῆσαν δέ τινες ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ ἀπαγγέλλοντες αὐτῷ περὶ τῶν Γαλιλαίων, ὧν τὸ αἷμα Πιλάτος ἔμιξε μετὰ τῶν θυσιῶν αὐτῶν. 2 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Δοκεῖτε ὅτι οἱ Γαλιλαῖοι οὗτοι ἁμαρτωλοὶ παρὰ πάντας τοὺς Γαλιλαίους ἐγένοντο, ὅτι τοιαῦτα πεπόνθασιν; 3 οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ’ ἐὰν μὴ μετανοῆτε, πάντες ὡσαύτως ἀπολεῖσθε. 4 ἢ ἐκεῖνοι οἱ δέκα καὶ ὀκτὼ, ἐφ’ οὓς ἔπεσεν ὁ πύργος ἐν τῷ Σιλωὰμ καὶ ἀπέκτεινεν αὐτούς, δοκεῖτε ὅτι οὗτοι ὀφειλέται ἐγένοντο παρὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλὴμ; 5 οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ’ ἐὰν μὴ μετανοήσητε, πάντες ὁμοίως ἀπολεῖσθε” (Κατὰ Λουκάν, 13: 1-9).

Το κείμενο αυτό όπως έχει ήδη διαπιστώσει ο Απ. Λυμπερίδης, στο Χαλκεύοντας την Ιστορία (σελ. 125-7), αν και υποδηλώνει μαχητικότητα, έχει μεταστραφεί σε ένα λυτρωτικό κείμενο και έχει γίνει εκτεταμένη διαστρέβλωση του αρχικού, θα καταλάβετε γιατί.

Το πρώτο περιστατικό είναι αυτό που αναφέρεται στην *Ιουδαϊκή Αρχαιολογία* (18.85), οι συμμετέχοντες δεν ήταν Γαλιλαίοι, αλλά Σαμαρείτες που συσπείρωσε ο μεσσίας του όρους Γαριζείν, συμβάν που είδαμε στους “πολλούς μεσσίες”, γιατί άλλη παρόμοια σφαγή δεν υπάρχει καταγεγραμμένη. Μάλιστα το συμβάν αυτό που έγινε το 36, λόγω ακριβώς της βιαιότητάς του, ήταν και το τελευταίο της δεκαετούς καριέρας του Πιλάτου, γιατί μετά από αυτό και την διαμαρτυρία των Σαμαρειτών στον Διοικητή της Συρίας Ουιτέλλιο για την σφαγή, ο Πιλάτος αντικαταστάθηκε και γύρισε στην Ρώμη. Καταλάβετε τώρα γιατί αναφέρει Γαλιλαίους και όχι Σαμαρείτες; Γιατί μετά από αυτό ο Πιλάτος διώχθηκε και το σενάριο θα χώλαινε.

Το δεύτερο συμβάν που αναφέρεται εδώ ως ατύχημα, ίσως είναι αυτό που αναφέρεται πριν ακριβώς από την Φλάβια Ομολογία, σχετικά με την Στάση για το υδραγωγείο, στο 18.60. Ο πύργος του Σιλωάμ φυσικά δεν έχει αναφερθεί πουθενά αλλού (οι ιεχωβάδες λένε στα υψώματα Οφήλ, δεν μας βοηθάει και πολύ) πολύ πιθανόν να αναφέρεται συγκεκαλυμμένα στο συμβάν για το υδραγωγείο στο Όρος των Ελαιών, μια περιοχή στρατηγικής σημασίας για τον έλεγχο της Ιερουσαλήμ

και μέρος όπου ο Ιησούς και οι μαθητές του συχνά κρυβόντουσαν. Το συμβάν ακόμα και στον Ιώσηπο έχει ερωτηματικά. Ένα έργο Κοινής Ωφελείας, η κατασκευή υδραγωγείου και η μεταφορά νερού για την ύδρευση της Πόλης, δεν μπορεί να έχει μια τέτοια αντίδραση, αν δεν υπονοεί στάση για επέμβαση σε ένα στρατηγικό σημείο που ήταν φωλιά όλων των στασιαστών.

Αμέσως σε συνέχεια της πάρα πάνω αναφοράς στο ατά Λουκάν, συνεχίζει ο Ιησούς με την παραβολή για την άκαρπη συκιά που πρέπει να κοπεί, το θέμα είναι πότε. Θυμηθείτε ότι οι άλλοι Ευαγγελιστές την παραβολή αυτή δεν την γνωρίζουν, αλλά έχουν αντίστοιχο το θαύμα με την κατάρρα που της έριξε και την ξέρανε, που ο Λουκάς δεν έχει. Το εντυπωσιακό είναι ότι δεν την ερμηνεύει, και το μόνο λογικό συμπέρασμα που μπορεί να βγει όπως είναι το κείμενο, είναι ότι αναφέρεται απλά στην υπομονή. Όπως όμως αναλύει ο Απ. Λυμπερίδης (ο.π. σ. 127), η συκιά συμβολίζει ξεκάθαρα την Ρώμη, τώρα νομίζω γίνεται κατανοητό, μέσα και από τα μυστικά μηνύματα που φέρεται να μεταφέρει, γιατί και οι παράλογες κατάρρες για την συκιά. Το θέμα είναι ότι τώρα δένει καλύτερα το κείμενο του Λουκά από το 13: 1 έως το 13 :9 ως μια πετσοκομμένη επαναστατική αρχικά ομιλία κατά των Ρωμαίων που μεταμφιέστηκε σε λυτρωτικό μήνυμα της υπομονής.

Συμπεράσματα

Είμαστε στην εποχή που υπήρχε μια έξαρση του μεσσιανικού φαινομένου. Αυτό ήταν μια θεωρούμενη προφητεία ότι θα έρθει ένας μεγάλος προφήτης, ο Μεσσίας, ο Χριστός, που θα γίνει βασιλιάς τους και θα έχει τόση δύναμη που θα διώξει τους Ρωμαίους και θα επαναφέρει την αίγλη της βασιλείας του Δαυίδ όπως τουλάχιστον την ανέφεραν οι γραφές τους και όπως την φανταζόντουσαν από αυτές, στην κατάσταση υποτέλειας που είχαν περιέλθει. Δεν υπήρχε κάποια άλλη θεώρηση. Αυτό περίμενε ο λαός και συνέχεια εμφανιζόντουσαν τέτοιοι, και για αυτό ο λαός τους ακολουθούσε. Ο Ιησούς των Ευαγγελίων, αν και αρχικά θέλει να το κρύψει, άλλοτε με υπόνοιες, άλλοτε μισοξεκάθαρα, λέει ή δέχεται αυτή την ιδιότητα του μεσσία. **Δεν ξεκαθαρίζει όμως ποτέ στο πλήθος, αυτό που θέλουν τώρα να πουν τα Ευαγγέλια, ότι δεν ήρθε για αυτόν ακριβώς τον λόγο που μάζευε τον κόσμο γύρω του, δηλαδή να γίνει ο βασιλιάς τους που θα τους ελευθερώσει από την κατοχή, αλλά για κάτι άλλο, αυτό που ερμηνεύει δηλαδή σήμερα η Εκκλησία.** Ακόμα όπως είδαμε και στην ύστατη στιγμή, στην Ανάληψη, τον ρωτούν οι μαθητές του, πότε θα αποκαταστήσει την βασιλεία του Ισραήλ που σημαίνει το πόσο σημαντικό ήταν, και τι σημασία είχε στα αρχικά κείμενα, παρά την διαστρέβλωση που έχει γίνει.

Τα κείμενα τα είδατε, γράφουν ότι γράφουν ξεκάθαρα. Η Εκκλησία το μόνο που μπορεί να κάνει σαν απάντηση, είναι ερμηνεία στην βάση άλλων εδαφίων που λένε τα αντίθετα. Φυσικά αν μπορούμε και εμείς σε προχωρημένες ερμηνείες μπορούν να ειπωθούν πολλά περισσότερα, αλλά και μόνο αυτά που είναι γραμμένα στα ίδια τα κείμενα καθαρά, είναι αρκετά για να καταλάβουμε ότι κάτι δεν πάει καλά με την παραδεκτή από την Εκκλησία θεώρηση, ως το πως ακριβώς ξεκίνησαν τα Ευαγγέλια να γράφονται και ποιες ήταν οι πραγματικές πηγές τους.

Ακολουθεί ο επίλογος για την ιστορικότητα για να κλείσει το θέμα μας.
(Επιστροφή στην ιστορικότητα του Ιησού).

Φιλίστωρ